

Sygn. akt II KK 181/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

SSA del. do SN Stanisław Stankiewicz

Protokolant Małgorzata Sobieszcańska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Andrzeja Wieczorka
w sprawie **Z. O.**

skazanego z art. 87 § 1a k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 1 października 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 10 kwietnia 2015 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 3 września 2014 r.,

**uchyla wyrok Sądu Okręgowego w zaskarżonej części (pkt. I
ppk 1) i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania temu sądowi.**

UZASADNIENIE

Z. O. został oskarżony o popełnienie szeregu czynów, w tym: z art. 178a § 2 k.k. w zb z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt I); art. 229 § 3 k.k. (pkt II); art. 224 § 2 k.k. (pkt III); art. 226 § 1 k.k. (pkt IV).

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 3 września 2014 r., został, m. in. w ramach zarzucanego mu w pkt I czynu, uznany winnym tego, że w dniu 15 stycznia 2013 r. na ul. J. w J., jechał jako kierujący rowerem na drodze publicznej, znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie badania krwi wykazały u niego 1,7 promila alkoholu etylowego, co stanowiło wykroczenie z art. 87 § 1a k.w. i za ten czyn skazano Z. O. na karę 300 złotych grzywny (pkt 1 wyroku) orzekając jednocześnie wobec niego tytułem środka karnego zakaz prowadzenia rowerów na okres 2 lat (pkt 2 wyroku). Co do pozostałych zarzutów wydano rozstrzygnięcia w pkt od 3- 6 tego wyroku, zaś w pkt 7 i 8 orzeczono o karze łącznej, co do tychże czynów oraz sposobie jej wykonania.

Apelację od tego orzeczenia wywiódł prokurator zarzucając obrazę prawa procesowego, tj. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., w zakresie niedookreślenia znamion czynów zarzucanych Z. Ź. z art. 224 § 2 k.k., art. 226 § 1 k.k., art. 229 § 3 k.k.

Sąd Okręgowy w W. z dnia 10 kwietnia 2015 r., zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że: m. in. w pkt I pkt 1. uchylił rozstrzygnięcia z pkt 1 i 2 tego wyroku i przyjął, że czyn przypisany w pkt 1 stanowi wykroczenie z art. 87 § 1 a kw. na mocy art. 440 k.p.k. oraz art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie o ten czyn umorzył i w tym zakresie kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa. W pozostałym zakresie zarzucane i przypisane Z. O. czyny poddał stosownej korekcie o brakujące znamiona.

Kasację od wyroku Sądu II instancji, na niekorzyść Z.O., wywiódł Prokurator Generalny podnosząc rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 1 k.k. w zw. z art. 440 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej przez Sąd II instancji i w następstwie na błędnym przyjęciu, że wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 3 września 2014 r., w dacie orzekania przez Sąd II instancji, w zakresie skazania za wykroczenie z art. 87 § 1a k.w. nie był prawomocny, a tym samym zachodzi ujemna przesłanka procesowa z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. w postaci przedawnienia karalności, skutkująca umorzeniem postępowania w tym zakresie.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie pkt I pkt 1 jego części dyspozytywnej.

Sąd Najwyższy zaważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się zasadna, co skutkowało uwzględnieniem wniosku końcowego i wydaniem orzeczenia o charakterze kasatoryjnym.

W szczególności rację przyznać należy skarżącemu, gdy dowodzi, że orzeczenie Sądu odwoławczego dotknięte zostało uchybieniem przepisom art. 433 § 1 k.p.k., w szczególności zaś art. 440 k.p.k.

Uważana lektura uzasadnienia pisemnych motywów tego wyroku, nie pozostawia najmniejszych wątpliwości, co do tego, że założenie Sądu Okręgowego, iż orzeczenie Sądu Rejonowego w zakresie przypisanego Z. O. wykroczenia z art. 87 § 1a k.w., nie posiadało atrybutu prawomocności w chwili orzekania przez ten Sąd, było niewłaściwe przez co i wadliwe.

To błędne zdefiniowanie statusu orzeczenia Sądu I instancji w zakresie skazania za wykroczenie ww. obwinionego, stało się konsekwencją fałszywego przeświadczenia, iż w sprawie zachodziła ujemna przesłanka procesowa określona w art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w., nakazująca umorzenie postępowania w omawianym zakresie.

Bezspornie pominął rozstrzygający Sąd, iż orzeczenie Sądu I instancji skazujące obwinionego za czyn z art. 87 § 1a k.w., nie zostało – nawet w części - zaskarżone apelacją, co sprawiło, iż zyskało ono prawomocność - wbrew wywodom Sądu Okręgowego – jeszcze przed datą orzekania w dniu 10 kwietnia 2015 r.

Absolutnie należy przyznać rację Prokuratorowi, gdy degraduje twierdzenia tego Sądu nadające prymat czynnościom administracyjnym nad ustawowymi terminami określającymi moment prawomocności orzeczeń. Wyrok staje się prawomocny z chwilą upływu ustawowo określonego terminu do jego zaskarżenia, nawet wówczas, gdy następczo nie dokonano w tym zakresie *stricte* administracyjnej czynności stwierdzenia prawomocności lub nie skierowano orzeczenia do wykonania. Nie umniejszając wagi owym czynnościom stwierdzić należy, iż dla samej nośności powstania prawomocności orzeczenia mają one zupełnie marginalne znaczenie, o czym powinien wiedzieć rozstrzygający w tej

sprawie Sąd. Co więcej, jak słusznie zauważono w kasacji, zakres wiedzy podręcznikowej obejmuje także zagadnienie możliwości zastosowania w okolicznościach tej konkretnej sprawy art. 440 k.p.k.

W toku ponownego rozpoznania sprawy Sąd Okręgowy uwzględni powyżej omówione uwagi, w szczególności zaś podda ustaleniom i stosownej weryfikacji zagadnienie prawidłowego określenia czasu prawomocności wyroku Sądu Rejonowego w zakresie skazania za czyn z art. 87 § 1 a k.w. Z. O., następnie w oparciu o tak poczynione ustalenia wyda wolne od wad rozstrzygnięcie.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.

kc